

[Kofod-Svendsen]

get i skatteadministrationen over en årrække, er det en målsætning, som vi fra Kristeligt Folkepartis side helt kan tilslutte os.

Flere ordførere har været inde på, at vi må satse på retssikkerhed, effektivitet, hurtighed, for igen at bruge nogle af de slagord, som har lydt. Det er vi naturligvis også helt enige i, men vi står her over for nogle afvejsninger, for hvis tingene skal gå lynhurtigt og man virkelig skal sænke ressourceforbruget, kan det gå ud over effektiviteten, og hvis man virkelig vil forkorte klagevejene – det kan man argumentere for fra én vinkel – kan det betyde, at der er nogle, som ikke får mulighed for at få andre øjne til at se på deres sag. Disse snuptagsløsninger, hvor man reducerer bemandingen, kan blive en dyr løsning, frygter jeg.

Ministeren gjorde meget ud af regeringens handlingsplan for afbureaukratisering af den offentlige sektor. Det er en kendt sag, at et af de tunge afsnit heri, som af nogle er blevet karakteriseret som regeringens flagskib, netop er afbureaukratiseringen af skatteadministrationen. Jeg var meget spændt på, hvilken stemmeføring ministeren anvendte, da ministeren skitserede de to muligheder. Hvis jeg skal vurdere ud fra stemmeføringen, virkede det, som om ministeren var mest positiv for forslag 1, nemlig en enhedsforvaltning, hvor det, om jeg så må sige, var staten, der var udgangspunktet. Det havde jeg vanskeligt ved at tro ud fra det, jeg ellers kender til ministeren og ministerens bagland. Jeg bemærkede jo også, hvordan Venstres ordfører understregede, at ligningen skal ske så tæt på borgeren som muligt. Derfor tænkte jeg, er det mig, der ikke magter at høre ministerens stemmeføring, eller var det en underspilning af den anden model, hvor udgangspunktet var kommunerne? Jeg havde umiddelbart fornemmet, at ministerens hjerte ville banke varmere for den model, men stemmeføringen synes jeg ikke var helt for den. Det, som jeg synes kunne være spændende, var, hvis ministeren forholdt sig vurderende til de to muligheder.

Er der nogen stordriftsfordele ved denne enhedsforvaltning for hele skatte- og afgiftsadministrationen, hvis man tager det, der har været centralt – kommunerne, det er dér, man har stået for ligningen – og deler dem op i regionale enheder? Jeg kan udmærket forestille mig, at der teoretisk er nogle stordriftsfordele, men i praksis? Det, at man fjerner sig fra borgeren, så

borgeren får en fysisk og en følelsesmæssig afstand – han kan ikke lige gå op og få rådgivning af dem, der ligner, og som kender til hans situation – betyder, at nærheden forsvinder. Er der ikke en pris, vi kommer til at betale? Vil skatteministeren ikke forstå mine betænkeligheder, hvis vi har dette stordriftsideal for øje? Jeg har positive følelser for det, der er alternativet, nemlig at man forenkler, for at der skal ske en forenkling og en afbureaukratisering. Men er der ikke nogle nærdemokratiske muligheder og tanker ud fra den anden model? Jeg ville gerne udfordre ministeren til en stillingtagen, når ministeren nu selv korrekt skildrer de to muligheder.

Fra Kristeligt Folkepartis side er vi bange for, at det, der under den statslige enhedsmodel vindes i første omgang teoretisk tænkt, er noget, vi på lidt længere sigt alligevel sætter til. Jeg synes, vi har set nogle andre teoretiske enhedstænkninger, som, når de kom ud i livets barske virkelighed, ikke var så lykkebringende og så ressourcebesparende, som der i første omgang var lagt op til. Dermed har jeg ikke sagt, at man netop skal vælge alternativ 2. Det kunne vi måske laborere på. Men hvor tager vi udgangspunktet? Vi må fra Kristeligt Folkepartis side spørge, om vi ikke skal begynde i den enkelte kommune og se, hvad der kan spares i det statslige led, og så bygge op ud fra kommunerne. Der er givetvis en række tilfælde af dobbeltadministration. Jeg synes, hr. Jens Thoft har beskrevet det godt med de tre led, der kunne være slået sammen til ét led, så der kan spares så meget som overhovedet muligt, vel at mærke skal vi samtidig sikre en effektiv ligning, for ellers kan det blive en overfladisk besparelse. Min udfordring går på, om ministeren er helt fremmed over for de tanker, jeg udfolder ud fra alternativ 2. Det vil jeg gerne høre, så jeg ikke skal sidde og vurdere ud fra en stemmeføring alene, hvor jeg kan have taget grueligt fejl, hvilket jeg da ville være ked af.

Så er der foreslået to dagsordener. Når jeg læser den, der er foreslået af hr. Jens Thoft og hr. Stavvad, lyder den i grunden meget fornuftig, men jeg har også spurgt mig selv: Hvor mange dagsordener skal vi i grunden vedtage i dette hus? Jeg synes nok, man kan gøre sig nogle overvejelser.

»Skatteministeren pålægges i et samarbejde med kommunerne at skabe grundlag for en for-